

Prædiken til sidste søndag efter HTK 2021

Kort liturgi, 2 salmer 860 og 289.

Vi, der bor herude, hvor træerne bøjer sig mod øst, hvor blæsten i denne uge igen går temmelig frisk over Limfjordens vande og hundredvis af svaner og gæs i flok flyver henover os morgen og aften og skræpper op om gåseliv for så at lande lige herude på markerne, hvor de finder det godt at være, fordi der er mad – vi er tæt forbundet med naturen og lysets kraft ved Vesterhavet. Det særlige lys derude længes man efter en mørk vinterdag og husker sommeraftnerne ved *Høfte Q*, hvor man lader sig bade i solens sidste stråler. Vi rykker sammen på de varme sten, på standen med aftenkaffen, står og ser mod solen.

Lyset – det røde lys farver himlen og det farver os.

Det er magisk. Tiden står helt stille. Man ER i øjeblikket.

Når den sidste stråle har forladt kysten, kommer vi i bevægelse igen, pakker vores ting sammen, børster sandet af fødderne og vender os, som træernes kroner, mod øst. Vi skal hjemad.

Hverdagen venter, og der skal lige smøres madpakker og gøres klar til næste dags arbejde. Hvordan fastholde dette magiske øjeblik, der fik alt til at falde på plads i et splitsekund i det magiske sollys, hvor man blev berørt af noget større.

Ja hvordan gør vi det?

Måske var det dét spørgsmål, den længsel efter klarhed, eller ligefrem trøst, der også ramte Peter, da han igen stod ved foden af *Forklarelsens* bjerg. Han ville egentlig gerne fastholde det magiske øjeblik sammen med Jesus, Moses og Elias. I det lys forekom sammenhængen mellem fortid og nutid så indlysende.

Overgange kan være svære. Det kan være at køre hjem fra en dejlig dag på standen, væk fra solnedgangens sidste stråler, eller at vende hjem fra en fantastisk fest, vågne op til hverdagen,

måske en hverdag, der for altid er forandret. Måske er man blevet alene, to blevet til én, måske er arbejdet der ikke mere. Måske har tiden nu for alvor sat spor i sjæl og sind i en tid, hvor fællesskab bliver til ensomhed.

Livet består af utallige overgange. Hvordan gå fra det ene til det andet? Evangeliet følger bevægelsen.

Vi følger disciplen Peter op, derop, hvor han stod badet i forklarelsens lys på bjerget. *Bjerget*, dette symbol på forklarelsens sted – afgørelsens sted. Der hvor livet bliver sat på en spids – hvorfra alt ændres. Der er mange bjerge i Biblen, som sætter menneskets eksistens på en prøve. Et før og et nu. Et valg. Sådan er livet ofte; at vi skal afgøre os. Holde fast eller give slip for at noget nyt kan opstå.

Vi følger disciplen Peter ned. Helt ned til foden af bjerget – hvad nu? Peter havde SET og HØRT den røst, der sagde til Jesus, at han var Guds elskede søn og Peter havde MÆRKET Jesus røre ved ham og sige: ”Frygt ikke!”, men rejs dig ...og gå hjem.

Som ordene ”Frygt ikke” lød julenat på den mørke jord, lød de nu i det himmelske lys. Han havde mærket Guds nærvær, og med det lys blev han sendt hjem med påbud om ikke tale om oplevelsen. Ikke før efter opstandelsen.

Én ting er at opleve det magiske, en anden ting er ikke at måtte dele det øjeblik med nogen. Vi deler alt. Glæden er ikke sådan at holde tilbage. Den er meddelsom. Men som den purunge jomfru Maria måtte også disciplen Peter gemme det guddommelige øjeblik i sit hjerte. Overgangen fra at stå i og mærke Guds lys var både en velsignelse og blev en opgave; at være lys for andre.

Hvad vi hører er, at Guds lys er af evighed. Det lys går aldrig ned en sommeraften. For lyset var det første Gud skabte, og han så at det var såre godt. Peter mærkede, at det var godt.

Guds lys skinner i mørket. Guds lys skinner netop *i* mørket.

Så selvom solen er gået ned og alt er mørkt, og overgange i livet uoverkommelige, sorgen tung, så er Guds lys *i* mørket. Derfor er mørket aldrig helt mørkt.

Deri ligger fortsættelsen af den fortælling om opstanden, som Peter ikke kunne fortælle til ende dengang. Også han måtte have påsken med. Vi er på den anden side den påskedag, hvor alt blev forklaret om det lys, der aldrig slukkes.

Guds evige lys har en forvandlingskraft. Engang imellem mærker vi det lys, hvis flamme også er i de mørkeste kroge og i de sværeste overgange i vores liv. Lyset er det som får os til at se virkeligheden i øjnene og tingene, som de er. Også de svære overgange i vort liv.

Tiden NU er en overgang, som vi ikke har prøvet før. Vi står ved bjergets fod i skyggernes dal, som Peter, og har dog del i Guds lys fra bjergets tinde.

Hvordan bære det med os, og hvordan bære os ad, når livet sættes på en spids?

Jeg opmuntres af den unge mørke digter Amanda Gormans ord til J. Bidens indsættelse, da hun satte ord på både den velsignelse og den opgave vi alle har.

”For der er altid lys,

Hvis blot vi er tapre nok til at se det,

Hvis blot vi er tapre nok til at være det ”.

Hvad opleves vi af, når skyggerne bliver lange, og den varme dag forsvinder? Hvor går vi på jagt efter håb og lys i denne tid, som sætter os på prøve. Hvordan holder vi fast i det lys vi er skabt af og i? AMEN.

